12 Νοεμβρίου 2014

Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης «Με νομίζουνε χαζό και τρελό»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

«Με νομίζουνε χαζό και τρελό».
Όλο τον Οκτώβρη πονούσε και υπέφερε αφάνταστα. Γινότανε κάτωχρος, έχανε από το πρόσωπο κάθε ίχνος ζωής, τον ενόμιζε κανείς νεκρό. Του απαγόρευαν κάθε απασχόληση, να μην εξομολογεί, ούτε στην Ακολουθία να κατεβαίνει. Εκείνος, μόλις λίγο συνερχόταν, και εξομολογούσε και στην Ακολουθία κατέβαινε.
Προπαντός προσευχότανε για τα προβλήματα των ανθρώπων, που του το ζητούσαν. Οι θεραπείες πλήθαιναν, και ο κόσμος όλο και περισσότερο κατέφευγε στο Μοναστήρι. Αλλά δεν ήτανε μόνο οι φρόνιμοι και ευσεβείς. Κάποιοι σκέφτονταν και λέγανε δυσάρεστα για το γέροντα, που με το δικό του τρόπο τα επληροφορείτο. Στεναχωριότανε γι’αυτά και μια μέρα αφέθηκε:

–Πάτερ μου, με νομίζουνε χαζό, τρελό… άμα πεθάνω θα δούνε ποιος είναι ο Ιάκωβος… Δεν τα λέω από εγωισμό και υπερηφάνεια, αλλά τα λέω προς δόξαν Θεού αυτά!
Και πράγματι, όσο πλησίαζε το τέλος του, ενώ ικέτευε για το έλεος του Θεού, ενώ έλεγε και ξανάλεγε ότι «δεν έχω κάνει τίποτα για το Χριστό», αφηνότανε καμιά φορά κι έλεγε για τα χαρίσματα, που του έδωσε ο Θεός:

–Έχω την υπακοή και την ταπεινοφροσύνη, γιατί να μην το πω… αφού ο Θεός μου τα έδωσε!
Άλλοτε πάλι, με λίγο πλάγιο τρόπο, θέλοντας να πείσει ότι λησμονεί όσα του εξομολογούνται, είπε:
–Θεέ μου, μου έχεις δώσει πολλά χαρίσματα. Σε παρακαλώ να μου δώσεις κι άλλο ένα? να ξεχνώ αυτά που μου λένε στην εξομολόγηση.
Και κάτι πολύ περισσότερο. Μεταξύ 15 και 20 Οκτωβρίου, τον άκουσε ο π. Κύριλλος να μονολογεί:
–Στην κηδεία μου θα μαζευτεί κόσμος, θά ’ρθουνε φύλλα και χορτάρια (= πολλοί άνθρωποι)… Θα ’ρθει πολύς κόσμος κι αν κάνω πως τους ευλογώ κιόλας…
Πράγματι, όταν έξω από το ναό σηκώσανε ψηλά το φέρετρο, να δουν το γέροντα οι χιλιάδες κόσμου, κάποιοι δήλωσαν ότι τον είδανε όρθιο να ευλογεί τους παρόντες.
Τον τελευταίο τούτο καιρό είχε την αγωνία του οικείου επισκόπου. Είχε καιρό να επικοινωνήσει με το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Χαλκίδας Χρυσόστομο και αναζητούσε την ευκαιρία να το κάνει. Επικοινώνησε με τον επίσκοπό του, ζήτησε την ευχή του κι ένιωσε γι’ αυτό πολύ βαθιά χαρά. Ο μακαριστός γέροντας ζούσε γνήσια και παραδοσιακή εκκλησιαστικότητα. Είχε συνείδηση του λειτουργήματος του επισκόπου και σεβότανε όλους τους επισκόπους. Τον στενοχωρούσαν και καταδίκαζε τις ασχήμιες εις βάρος επισκόπων, οποιοιδήποτε και αν ήσαν. «Είναι επίσκοπος», έλεγε, «δεν παύει να είναι αρχιερέας». Χρησιμοποιούσε πολύ τη λέξη αρχιερέας? και μόνο ο τρόπος που την πρόφερε έδειχνε ότι κατανοούσε το βάθος της. Γι’αυτό και όλες τις ενδοεκκλησιαστικές ταραχές των τελευταίων μηνών τις καταδίκαζε.
Πηγή: myriobiblos.gr